

Lindholt (FP):

Sagen indeholder to aspekter, nemlig for det første det, der er sket, at en embedsmand ved socialvæsenet sammen med en politibetjent er trængt ind i et privat hjem i strid med grundlovens § 72, og dernæst at en medarbejder ved børne- og ungdomsværnet derefter har den frimodighed at udtale, at det vil man da fortsætte med, indtil der foreligger en domstolsafgørelse herom. Man skulle ikke tro, det var så indviklet at forstå, at grundloven skal overholdes, uanset om der er en dommer, der siger det, eller ej. Det mener jeg også at administrationens personale bør opfordres til, og det er derfor, vi har bedt justitsministeren om at komme med en forklaring om, hvad der er eller vil blive foretaget over for de pågældende.

Justitsministeren (Nathalie Lind):

I den konkrete sag, som hr. Lindholt henviser til, havde børne- og ungdomsværnets formand i overensstemmelse med børne- og ungdomsforsørgsloven truffet en foreløbig beslutning, hvorefter en 17-årig pige, som med forældrenes samtykke var anbragt uden for hjemmet, ikke måtte hjemgives. Pigen, der var på besøg hos faderen, skulle efter børne- og ungdomsværnets beslutning anbringes hos private plejeforældre, idet der havde været problemer med den hidtidige anbringelse på en institution.

Under en samtale med børne- og ungdomsværnet oplyste faderen, at han ikke kunne tiltræde pigens anbringelse hos plejeforældrene, og at han ikke turde „svare for følgerne af en afhentning af pigen fra børneværnets side“.

Da faderen tidligere havde været meget voldsom over for pigen, bl. a. med den følge, at pigen måtte indlægges på et hospital, anmodede børne- og ungdomsværnet i overensstemmelse med børneforsørgslovens § 34 politiet om bistand til fuldbyrdelse af beslutningen om fjernelsen af pigen fra hjemmet. Ved ankomsten til hjemmet fandtes dette uaflåst. Da ingen reagerede på henvendelse, undersøgte politiet og børneværnsrepræsentanten ejendommen uden resultat.

Efter grundlovens § 72 kan ransagning ske uden retskendelse, hvis der i en lov er hjemmel hertil. Børne- og ungdomsværnets undersøgelse af huset er sket efter børne- og ungdomsværnslovens § 34. Såvel socialmini-

steriet som justitsministeriet har i 1966 givet udtryk for, at denne bestemmelse indeholder hjemmel for politiet til at foretage ransagning uden retskendelse. Ved samme lejlighed gav man endvidere udtryk for, at spørgsmålets endelige afgørelse henhører under domstolene.

Dette er fortsat justitsministeriets og socialministeriets opfattelse, men jeg understreger det, jeg lige sagde, at spørgsmålet i sidste instans må finde sin endelige afgørelse ved domstolene.

I øvrigt kan jeg oplyse, at pigen, samme dag som politiet rettede henvendelse til hjemmet, frivilligt henvendte sig til børne- og ungdomsværnet.

Lindholt (FP):

Det er ikke så mærkeligt, at retssikkerheden ikke er så god i dette land, når man mener, at man med alle love kan sætte sig op mod grundlovens i og for sig klare bestemmelse, og den forklaring, som justitsministeren gav, var ikke tilfredsstillende, navnlig ikke når man nu hører, at pigen frivilligt havde henvendt sig til de pågældende myndigheder. Hvis hun havde det, hvad i alverden skulle man så ud at ransage huset for? Og da man konstaterer, at der ingen er hjemme, hvad skal man så ind i huset for? Boligen er ukrænkelig. Vil justitsministeren sørge for, at denne simple regel bliver opretholdt både af politi og børneværn?

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Jeg må i denne anledning citere grundlovens § 72 for hr. Lindholt. Når man citerer den, skulle man gennemlæse den helt, for der står:

„Boligen er ukrænkelig. Husundersøgelse, beslaglæggelse og undersøgelse af breve og andre papirer samt brud på post-, telegraf- og telefonhemmeligheden må, hvor ingen lov hjemler en særegen undtagelse, alene ske efter en retskendelse.“

Det er denne sætning: „hvor ingen lov hjemler en særegen undtagelse“, der har været genstand for fortolkning, for vurdering og også for diskussion i den juridiske litteratur, og da er det, jeg nævner her, at socialministeriet og justitsministeriet i 1966 har givet udtryk for, at man mener, at politiet, når man bygger på bestemmelsen i børneforsørgslovens § 34, uden retskendelse